

GENERALITAT VALENCIANA

Francisco Camps és ovacionat per càrrecs del PP a l'acte de balanç del pla Confiança.

La setmana fantàstica de Camps

Mentre Esperanza Aguirre dispara a tort i dret contra els càrrecs que es van deixar atrapar per la xarxa 'Gürtel', Francisco Camps ha decidit d'allargar el seu hermetisme. I quan parla és per a referir-se a una realitat que no existeix. Com a mostra, la setmana del 12 al 16 d'abril.

“Crec que és un home profundament honrat. No entenc com ha arribat a aquest punt.” Això ho diu

una persona que ha treballat més de vint anys a la Generalitat Valenciana i ha conegut de ben a prop quatre presidents dels cinc que, d'ençà de la

restauració de la democràcia, ha tingut el País Valencià. I de qui parla és de Francisco Camps, fins ara l'últim estadant del palau de Benicarló, on hi ha la seu del govern valencià. “Em fa la impressió que ara per ara no sap on ficar-se”, diu aquest ex-treballador de la casa, que no acaba d'entendre com el líder del PP valencià es va deixar embolicar per la xarxa Gürtel. Però la veritat és que Camps s'hi va ben endinsar, en la trama. Altrament, mai no hauria dedicat l'epítet “amiguito del alma” a Álvaro Pérez, tal com ha transcendit d'una conversa enregistrada per la policia. A l'agenda del mòbil del president hi havia *el Bigotes*, per molt que el president de la Generalitat Valenciana prove de dissimular-ho. Aquesta relació és, per a ell –un home creient i de missa de diumenge–, com una penitència, un pecat amb escasses possibilitats de redempció que l'em-paita de fa quinze mesos. I encara més: la penitència es podria convertir

Segons la Generalitat, Camps va arrencar un compromís de Brussel·les per a modificar la gestió dels fons europeus. Brussel·les ho nega

en calvari si, com pot arribar a passar, el dia 12 de maig la sala segona del Tribunal Suprem espanyol decideix de reobrir el cas de suborn passiu impropri que afecta Camps.

Però tot esperant de saber si haurà de tornar a passar pels tribunals o no, l'alçament del secret de sumari del proppassat 6 d'abril ha demostrat que el cap del consell no pensa canviar d'estratègia. En lloc d'agafar el bou per les banyes, com ha fet la seua companya Esperanza Aguirre a Madrid —que ha disparat a tort i dret contra els càrrecs implicats en el *cas Gürtel*, sense importar-li que foren companys—, Francisco Camps s'ha estimat més fer del mutisme la seua cuirassa i de l'adulteració de la realitat una estratègia dialèctica. El resultat de tot plegat és que el president de la Generalitat sembla haver-se instal·lat en una mena de realitat paral·lela construïda a posta, una realitat molt menys hostil que no

pas la que reflecteixen els diaris cada matí en alçar-se del llit, una mena de Matrix on només de tant en tant l'univers del president i el de la resta dels mortals es freguen el palpís dels dits.

De l'hermetisme del president n'han parlat fins i tot els mitjans de comunicació més conservadors (tret, és clar, de Canal 9). Camps, un home que mai no ha tingut tirada a l'espontaneïtat i a la sorpresa, ha convertit el mutisme en pràctica habitual. Des del mes de gener passat, el cap del Consell no concedeix entrevistes i defuig les conferències de premsa en què els periodistes puguin fer preguntes no programades. L'última fou una conferència de premsa conjunta amb el president de Múrcia, Ramón Luis Valcárcel, en què va respondre amb evasives les preguntes sobre *Gürtel*. Són, doncs, tres mesos en què el president no s'ha sotmès a l'escrutini públic. Camps no vol que li passe com ara fa un any, quan en un

fòrum organitzat per l'ABC, en territori teòricament amic, un periodista li va preguntar si ell es pagava els seus vestits. El seu somriure nerviós va aportar més dubtes que no en va esvair.

L'alçament del secret del sumari de principi de mes no ha fet sinó intensificar aquesta estratègia. Des del 6 d'abril, mentre la premsa desgranava un a un els detalls de les escoltes i el contingut del famós “puto *pendrive*”, el president va congelar la seua agenda, va evitar d'aparèixer en actes públics i només quan els mitjans de comunicació van començar a fer notícia de la seua sobtada “desaparició” va donar senyals de vida. Ho va fer de manera imprevista, sense advertiment previ als mitjans, en un acte del seu escuder i valedor, el conseller de Territori Juan Cotino. Segons que van justificar els seus col·laboradors, durant tots aquells dies el president va fer feina de despatx.

Desrealització com a estratègia. La reparació física va tenir lloc el dimarts 12 d'abril. Però durant la setmana següent Camps va donar mostres d'estar en una altra esfera, com si patira una mena d'afectació d'aquelles que els psicòlegs clínics cataloguen amb el nom de *desrealització*. Es tracta d'un mecanisme de defensa natural que els humans fem servir per protegir-nos de la realitat quan ens resulta hostil i que causa la sensació que el món que ens envolta no és real. La desrealització, segons els tractats de psicologia, és un símptoma associat, en la majoria de casos, amb estats o processos d'ansietat.

El dimarts 12 d'abril Francisco Camps va donar mostra d'aquesta desrealització, en un acte on va fer balanç de l'any de vigència del pla Confiança, una mena de pla E a la valenciana que, segons els socialistes, “ha perjudicat” els ajuntaments per “la lentitud i la complexitat a l'hora de demanar les ajudes”. A l'esdeveniment hi eren invitats una bona pila d'alcaldes del País Valencià i alts càrrecs de la Generalitat. La convocatòria, que en principi havia de servir per a fer balanç d'un pla econòmic, va esdevenir en realitat un acte de suport a la figura d'un Camps debilitat per les revelacions del *cas Gürtel*.

Aguirre rebufa

Mentre Francisco Camps amaga el cap sota l'ala institucional que s'ha confegit a mida, la seua companya a Madrid, Esperanza Aguirre, no ha volgut desapropiar el *cas Gürtel* per enfortir la seua figura, malgrat que càrrecs molt pròxims a ella són encausats en la trama de corrupció. En concret, hi eren Alberto López Viejo, conseller d'Esports de la comunitat de Madrid; i Benjamín Martín Vasco i Alfonso Bosch, tots dos diputats autonòmics. Tot i tenir la brossa a la porta de casa, la presidenta madrilenya ha utilitzat el cas per deixar clar que és ella qui mana i controla el partit. Ho va demostrar a bastament el dijous 16 d'abril quan fou taxativa al ple de l'Assemblea de Madrid: “Jo demano a aquests diputats [els qui són implicats en el cas] ara mateix que deixen el seu escó. Ja els ho vaig demanar públicament i els ho demano ara davant de totes ses senyories.” L'episodi contrasta força amb el que es va viure l'octubre passat, quan María Dolores de Cospedal va haver d'obligar Camps a destituir el secretari general del PP valencià, Ricardo Costa.

Esperanza Aguirre

Siga com siga, allò que féu el president de la Generalitat al seu parlament fou defensar el model de creixement dels últims anys, tot ignorant les recomanacions que li arriben des de tots els sectors, en tant que màxim responsable del govern valencià. Segons que va dir el cap del Consell, l'actual model productiu “és la base sòlida sobre la qual hem basat un model de creixement i de generació d'ocupació que ha de continuar essent el model a termini mitjà i llarg del nostre territori”. Per a Camps, si bé “hi ha propostes que poden millorar i afegir valor a la competitivitat”, “no hi ha models alternatius al nostre model econòmic”. “La nostra economia és l'exemple més clar de l'economia del mercat al servei de la prosperitat. És el paradigma del paradigma.”

Les paraules del president de la Generalitat contrasten amb el discurs de l'oposició i els sindicats, però també amb el dels empresaris. Aquests darrers mesos, patronals i cambres de comerç han reclamat amb insistència un canvi de model productiu, tot i que, segons que sembla, el missatge no ha arribat al palau de Benicarló. De fet, les principals entitats patronals del País Valencià han fet públics documents en els quals reclamen sense embuts transformacions urgents. En aquesta línia s'han manifestat la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) i l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE). Per als primers, “la crisi econòmica ha posat en evidència que l'actual model econòmic –tan reeixit en la creació de riquesa i generació d'ocupació els últims anys– presenta símptomes evidents d'esgotament”. Per a l'AVE, el creixement d'aquests darrers anys ha estat “desequilibrat i poc sostingut en el temps”. Quan EL TEMPS els ha demanat sobre les paraules de Camps, totes dues entitats han declinat de fer-ne valoracions.

Més recentment, un estudi publicat pel Banc d'Espanya sobre “L'impacte dels fons estructurals europeus a la Comunitat Valenciana 2000-2006”, elaborat pels professors de la Universitat de València Salvador Gil Pareja i Vicent Soler i Marco apunta en la mateixa direcció. El document adverteix que la font del creixement d'aquests darrers anys ha estat l'ocupació i no

El president de la Generalitat amb Johannes Hahn, comissari de Política Regional de la UE.

la productivitat. I va més enllà: sentència que “la lògica de les fonts de creixement dels últims anys contrasta amb la d'uns altres períodes històrics, fonamentalment amb la dels anys 60 i primers 70 del segle passat, el període inicial dels grans canvis estructurals, quan la principal font de creixement era l'augment de la productivitat”. “Cal un canvi de model productiu per alinear-se en la lògica dels països més avançats”, diu aquest informe.

Mentides estructurals. Precisament sobre fons estructurals i Unió Europea va versar la segona part de la setmana per a Francisco Camps, que l'endemà de l'acte sobre el pla Confiança es desplaçà a Brussel·les (des del novembre ha fet deu viatges a l'estranger). A l'agenda d'activitats del president hi havia una visita al ple del Comitè de les Regions i reunions amb els comissaris d'Ocupació, Canvi Climàtic i Política Regional. I, plantejat d'antuvi, el desplaçament del cap del Consell tenia l'objectiu de defensar “un increment dels fons europeus de la Comunitat amb l'objectiu de multiplicar les expectatives de generació d'ocupació”, segons la nota de premsa enviada prèviament a la visita pel Departament de Comunicació del president. Després de la reunió amb Johannes Hahn –el comissari de Política Regional–, el Departament de Comunicació de la Generalitat va

enviar una nota de premsa en què s'assegurava que “Camps ha aconseguit avui el compromís de la Comissió Europea per a modificar el sistema de gestió de fons estructurals amb l'objectiu de contemplar una flexibilitat més gran per a aprofitar al màxim els fons estructurals”. La nota passava per alt que la negociació dels fons estructurals ha estat històricament una de les batalles més cruentes de les que es lliuren a Brussel·les i que, si de cas, els qui en determinen el repartiment són els presidents dels governs dels estats i no pas els líders territorials. De fet, EL TEMPS es va posar en contacte amb el comissariat de Política Regional, que, per boca del portaveu, Ton van Lierop, va desmentir la versió de la Generalitat Valenciana. Segons Van Lierop, si bé Camps i Hahn van tenir “un intercanvi de punts de vista sobre el futur de la política de cohesió” i, per tant, dels fons estructurals, “no hi ha previst d'introduir cap canvi” de resultes de la trobada.

Amb tot, Francisco Camps no va poder esquivar la realitat que tant defuig aquests dies. El divendres, dia en què havia de tornar cap a València, el volcà Eyjafjöll entrà en erupció, cosa que l'obligà a empassar-se quinze hores de cotxe per tornar a casa. Una manera un xic dolorosa d'acabar una setmana tan fantàstica.

Violeta Tena